

O Ğ L A K K L A S İ K L E R İ

GUY DE MAUPASSANT
GÜNDÜZ VE GECE
HİKÂYESLERİ

Türkçesi: *Birsel Uzma*

İÇİNDEKİLER

Boniface Baba Cinayeti /	9
Rose /	17
Baba /	25
İtiraf /	37
Görünüm /	44
Mutluluk /	55
İhtiyar /	64
Korkak /	74
Sarhoş /	85
Kan Davası /	92
Coco /	98
Dilenci /	104
Ebeveyn Cinayeti /	111
Küçük /	119
Karabatak Kayalıkları /	127
Timbuktu /	133
Gerçek Hikâye /	143
Elveda /	150
Anı /	156
Günah Çıkarma /	165

AŞK “Bir Avcının Kitabı”ndan Üç Sayfa / **172**

Çukur / **179**

Kurtuldu / **188**

Çıngırak / **196**

Marki de Fumerol / **203**

İşaret / **214**

Şeytan / **222**

Krallar / **232**

Ormanda / **248**

Bir Aile / **255**

Joseph / **262**

Serseri / **271**

BONIFACE BABA CİNAYETİ

Boniface Baba postaneden çıkarken o günkü işinin her zamankinden çabuk biteceğini fark ederek büyük bir sevinç duydu. Vireville kasabasının çevre köyleri onun sorumluluğundaydı ve akşamları yorgun adımlarla evine dönerken, bacaklarında kırk kilometrenin ağırlığını taşıdığı oluyordu.

Bu kez dağıtım çabuk bitecekti. Hatta yollarda aylak aylak dolaşabilecek, öğleden sonra üç sularında da eve dönebilecekti. Çok şanslıydı!

Sennemarre Yolu'nu izleyerek kasabadan çıktı ve işe koyuldu. Yeşilin ve çiçeklerin gözdesi Haziran ayıydı. Kırkların en güzel zamanı sayılırdı.

Sırtında mavi gömleği, başında siyah kepiyle Boniface Baba dar patikalardan, kolza, yulaf ve buğday tarlalarından geçiyor, zaman zaman omuzlarına kadar ekinlere gömülüyordu. Başakların üzerinde görülen başı, dingin ve hafif bir esintinin ağır ağır dalgalandırdığı yeşil bir deniz üzerinde yüzüyor gibi görünüyordu.

İki gürgen sırasının gölgelediği bayıra tırmanıp çiftliklerin önündeki tahta çitlerden giriyor ve çiftçiyi, "İyi günler Chicot Usta!" diye adıyla selamlayarak günlük gazetesi *Le Petit Normand*'ı uzatıyordu. Çiftçi elini pantolonunun arkasına siliyor, gazeteyi alıyor ve öğle yemeğinden sonra dinlenirken okumak üzere cebine yerleştiriyordu. Bir salkımsöğüdün altındaki fıçının içine sinmiş

uyuyan köpek, zincirini kopartırcasına yerinden fırlıyor, çılgınca havlamaya başlıyordu. Bunun üzerine postacı, bacaklarını alabildiğince açıyor, sol koluyla çantasını tutup sağ koluyla dengesini sağlıyor ve aceleci hareketlerle salınan bastonunu sallayarak hızlı asker adımlarıyla ardına bile bakmadan yoluna devam ediyordu.

Boniface Baba o gün, Sennemare Köyü'nün gazete ve mektuplarını dağıttıktan sonra, köyün bir kilometre uzağında, küçük bir inziva evinde oturan vergi memurunun postasını götürmek için tarlalara saptı.

Bu yeni bir vergi memuruydu. Köye bir hafta kadar önce gelen Bay Chapatis yeni evliydi.

Bir Paris gazetesi okuyordu. Postacı Boniface, zamanı olduğu zamanlarda teslim etmeden önce gazeteye şöyle bir göz atıyordu.

Bugün de öyle yaptı. Çantasını açtı, gazeteyi aldı, üzerindeki bandı kaydırarak çıkarıp açtı ve yürürken bir yandan da okumaya koyuldu. İlk sayfa ilgisini çekmedi. Siyasetten hoşlanmıyordu. Hemen ekonomi haberlerine geçti. Gündelik olaylar da heyecanlandırırdu onu.

O gün haber çoktu. Bir kır bekçisinin evinde işlenen cinayet haberiyle o kadar heyecanlandı ki, daha rahat okuyabilmek için bir yonca tarlasının ortasında durdu. Bir oduncu, sabah erken saatte ormandaki bir kulübenin yanından geçerken eşikte birinin burnu kanıyormuş hissi verecek kadar kan görmüştü. "Bekçi birkaç tavşan avlamış olmalı" diye düşünmüş ama kulübeye yaklaşınca kapının aralık, kilidin de kırık olduğunu fark etmişti.

Bunun üzerine korkuya kapılarak Belediye Başkanı'na haber vermek için kasabaya koşmuş ve yedek kuvvet

olarak Belediye Başkanı, bekçi ve öğretmeni de yanına alarak dönmüştü. Ormancıyı şöminenin önünde boğazı kesilmiş, karısını yatağın altında boğazlanmış, altı yaşındaki küçük kızı ise iki şiltenin arasında ezilmiş durumda bulmuşlardı.

Postacı Boniface, her bir ayrıntısı onda darbe etkisi yapan bu cinayetin korkunçluğu karşısında o kadar heyecana kapıldı ki bacaklarının boşaldığını hissederek yüksek sesle söylendi, “Vay canına! Gerçekten cani insanlar var!”

Sonra gazetenin kâğıt bandını geçirdi ve cinayeti kafasında canlandırarak tekrar yürümeye koyuldu. Çok geçmeden Bay Chapatis’in evine vardı. Küçük bahçenin kapısını açıp eve yaklaştı. Ev, tek kat üzerinde bir çatı katıyla alçak bir yapıydı. En yakın evden beş yüz metre uzaktaydı.

Postacı eşikteki iki basamağı çıktı, elini kapıya uzatıp açmaya yeltendiği sırada kapının kilitli ve panjurların da açılmamış olduğunu gördü, o gün kimsenin dışarı çıkmadığını fark etti.

İçine bir şüphe düştü, çünkü Bay Chapatis, geldiğinden beri oldukça erken kalkıyordu. Boniface saatine baktı. Henüz yediği on geçiyordu. Yani bir saat kadar erken gelmiş sayılırdı. Ama yine de vergi memurunun bu saatte kalkmış olması gerekirdi.

Bunun üzerine tehlikeli bir durum olduğu endişesiyle, ihtiyatlı adımlarla evin çevresinde bir tur attı. Çilek tarhlarının arasındaki ayak izleri dışında şüpheli bir şeye rastlamadı.

Ama pencerelerden birinin önünden geçerken kor-

ku içinde olduğu yere çakılıp kaldı. Evden inlemeler geliyordu.

Yaklaştı. Eşik taşının üzerinde yükseldi ve daha iyi işitebilmek için kulağını kapı sundurmasına dayadı. İnleme sesi işittiğine şüphesi yoktu. Derin, acılı iç geçirileri gayet açık işitebiliyordu. Bir tür hırıltı, mücadele sesine benziyordu. Sonra inlemeler daha güçlü, daha sık hâle gelerek iyice belirginleşti ve çığlıklara dönüştü.

Bunun üzerine vergi memurunun evinde bir cinayet işlendiğinden emin olan Boniface, bütün gücüyle koşmaya başladı. Küçük bahçeyi aşırıp ovaya daldı ve çantası kalçalarını döverken, ekinlerin arasından nefes nefese koşarak bitkin, soluk soluğa, neredeyse kendinden geçecek bir hâlde jandarma karakolunun kapısına ulaştı.

Jandarma birliği şefi Malautour, bir elinde çekiç, diğerinde çiviler kırık bacaklı bir sandalyeyi tamir etmeye çalışıyordu. Jandarma Rautier kırık bacağından çiviler fırlamış sandalyeyi bacakları arasında tutuyor, bıyıklarını kemirmekte olan jandarma şefi, gözleri dikkatten yusuvarlak kesilmiş, dışarı fırlamış hâlde astının parmaklarına darbeler indiriyordu.

Postacı onları görür görmez haykırdı, “Çabuk koşun! Vergi memurunu öldürüyorlar! Çabuk, çabuk!”

İki adam işlerini bırakıp kafalarını kaldırdılar. Suratlarında ansızın yakalanan ve bundan rahatsız olan insanlara özgü o şaşkın ifade vardı.

Adamların acele etmek yerine, şaşkınlıktan öylece donup kaldıklarını gören Boniface tekrar etti, “Çabuk, çabuk! Hırsızlar hâlâ evde. Çığlıklar işittim. Zamanımız yok!”

Şef çekici yere bırakırken sordu, “Olayı size kim haber verdi?”

Postacı sözünü kesti, “Gazeteyle birlikte iki de mektup götürüyordum ki kapının kapalı ve vergi memurunun da henüz kalkmamış olduğunu fark ettim. Evin çevresinde bir tur attım ve birinin gırtlığını sıkıyorlar, boğazını kesiyorlar diye düşünmeme neden olan inlemeler işittim. Bunun üzerine hemen sizi aramaya koştum. Kaybedecek zaman yok.”

Şef doğrularak sordu, “Peki, yardım etmeye çalışmadınız mı?”

Dehşet içindeki postacı cevap verdi, “Tek başıma başa çıkamamaktan korktum.”

Bunun üzerine ikna olan jandarmanın seslendi, “Giyinip geliyorum.”

Sonra da sandalyeyi taşıyan askerle birlikte karakola girdi.

Girdikleri gibi dışarı çıktılar ve sonunda üç adam koşar adım suç mahalline doğru yola koyuldular.

Eve yaklaştıklarında, ihtiyaten adımlarını yavaşlattılar. Şef silahını çekti. Yavaşça bahçeye süzöldüler ve eve sokuldular. Haydutların gittiğine dair herhangi bir belirti yoktu. Kapı da pencereler de hâlâ kapalıydı.

“Onları yakaladık” diye fısıldadı şef.

Heyecandan titreyen Boniface Baba, şefi öne geçirerek sundurmayı gösterdi. “Şuradan” dedi.

Şef tek başına ilerledi ve kulağını tahtaya dayadı. Diğer ikisi gözleri şefin üzerinde, olabilecek her şeye hazır bekliyorlardı.

Şef uzun süre hareketsiz kalıp dinledi. Başını tahta

panjurlara daha iyi yaklaştırabilmek için üç köşeli şapkasını çıkarmış, sağ elinde tutuyordu.

Ne işitiyordu? İfadesiz yüzünden hişbir şey anlaşılmıyordu. Birden bıyıkları kıvrıldı, gülüşünü boğmak isteyen yanakları kasıldı ve şimşir ağacından şiti açıp şaşkın şaşkın bakan iki adamın yanına geldi.

Ayak ucunda yürüyerek uzaklaşırken onu takip etmelerini işaret etti. Evin arka tarafına geldiklerinde Boniface'a gazete ve mektupları kapının altından atmasını söyledi.

Postacı durumdan memnun değildi ama yine de söylenenini yaptı.

"Hadi gidelim" dedi jandarma şefi.

Bahçe kapısını geğer geğmez postacıya döndü. Alaycı bir ifadesi vardı. Dudakları müstehzi bir gülümsemeyle kıvrılmış, gözleri çizgi olmuş, neşeyle ışıldıyordu.

"Siz bizimle dalga mı geğiyorsunuz?" diye sordu.

İhtiyar atıldı, "Ne demek istiyorsunuz? İşittim, size yemin ederim ki işittim."

Ama jandarma kakhahayı basmıştı. Elleri karnında, iki büklüm olmuş, gözlerinden yaşlar boşanarak gülüyordu. Gülmekten boğulacaktı sanki. Diğer ikisi şaşkınlıktan donmuş, ona bakıyorlardı.

Ama jandarma şefi gülmesine ara verip konuşamadığından neler olduğunu bir türlü anlatamıyordu. Bunun üzerine halk arasında kullanılan, biraz açık sağık bir işaret yaptı.

Adamlar hâlâ anlamadığından, arka arkaya birşok kez tekrar ederken başıyla da kapısı penceresi kapalı evi göstermeye başladı.

Sonunda olup bitenleri anlayan asker de olağanüstü bir neşeyle kahkahayı bastı.

İhtiyar, iki büklüm olan bu iki adamın arasında şaşkın şaşkın dikiliyordu.

Sonunda jandarma şefi sakinleşti ve ihtiyarın karnına dalgacı bir edayla bir şaplak indirerek bağırdı, “Ah! Seni gidi soytarı seni! Bu olayı *Boniface Baba Cinayeti* olarak rapor edeceğim!”

Postacının gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir kez daha tekrarladı, “Size yemin ederim ki işittim!”

Jandarma şefi tekrar gülmeye başladı. Jandarma da rahat rahat gülebilmek için kendini otların üzerine bırakmıştı.

“İşittin mi? Karını da böyle mi gırtlaklıyorsun ihtiyar soytarı?”

“Karımı mı?”

Sonra uzun uzun düşündü ve cevap verdi, “Karımı... Evet, dövdüğümde böyle bağırrır... Ama ancak dövdüğümde bağırrır. O zaman, Bay Chapatis karısını dövüyordu mu diyorsunuz?”

Jandarma şefi keyiften deliye dönerek adamı kukla oynatıyormuşçasına omuzlarından tutup çevirdi ve kulağına, karşısında duran askerin, adamın suratındaki şaşkın ifadeden ne olduğunu anlayabildiği bir şey fısıldadı.

Bunun üzerine düşüncelere dalan ihtiyar kendi kendine söylenmeye başladı, “Hayır... Öyle değil... Öyle olmaz... Olamaz... Sanmam... Benimki... Asla inanmam... Olamaz... Birinin acı çektiğine eminim...”

Boniface Baba kafası karışmış, şaşkına dönmüş ve utanmış bir hâlde tarlalardan yoluna devam ederken,

jandarma ve jandarma Şefi, birbirlerine yakası açılma-
dık asker Őakaları yaparak kakkahalar ve çığlıklar için-
de siyah kepin durgun ekinler denizinde ilerleyiŐini iz-
liyorlardı.